

0522 – 22. mai

Vandre slik som verdig er i det kall dere ble kalt til, med all ydmykhet og saktmodighet, så dere med tålmodighet bærer over med hverandre i kjærlighet. Ef 4: 1–2.

Du som er Guds barn, skal vandre, leve et liv, som er ditt høye kall verdig! Du ser andre, ja, også dem som vil være kristne, likevel uhemmet lar sine sanser være åpne for all forfengelighet. De lytter, ser, står og taler i alle slags unyttige og farlige forhold. Men da skal du som er kalt til det salige samfunnet med Frelseren, og har Den Hellige Ånd i hjertet ditt, tvert imot være opptatt med det som passer sammen med dette ditt høye samfunn.

«Gjør ikke Den Hellige Ånd sorg!» sier apostelen. Og videre: «Guds tempel er hellig!» Da burde du holde en viss vakt over ditt hjertes tempel, så ikke all mulig verdslighet fikk komme inn der.

Du ser andre dukker sine sjeler ned i mange og store planer for jordisk vinning, for å opprette seg et paradys her. Da skal derimot du, som er kalt til Guds rike og herlighet, ha din skatt og ditt Paradis i himmelen, «søke det som er der oppe». Med Herrens vilje og bud som rettesnor skal du skjøtte det du også er kalt til på jord, mens hjertet hele tiden søker det som ikke synes.

Du ser andre, som også vil være kristne, er så opptatt med å «leve seg selv» at de kan se sine medmennesker i vantroens og syndens mørke gå på fortapelsens vei, uten å advare dem med et eneste ord. Frykten for å bli upopulære, dovenskap og makelighet holder dem tilbake.

Men da bør du, som har ditt liv og din frelse i Kristi død, holde klart for deg at «han døde for alle, for at de som lever ikke lenger skal leve seg selv». Og at han derfor har gjort oss til konger og prester for Gud. For at vi gjennom alvorlig bønn og ved å bekjenne Ordet bestandig skal samle med ham.

Se så nærmere på det eksemplet apostelen selv holder fram for oss her. Han sier vi skal vandre med all ydmykhet og saktmodighet, så dere bærer over med hverandre i kjærlighet. Også på dette området skal vi være Guds etterfølgere, som hans elskede barn. Så vi ikke lenger skal leve som dem som bare er opptatt med egen forfengelighet.

Du møter nok dem som vil være kristne, men har et selvsikkert vesen, så de alltid vil være blant de fremste, fineste og beste, –. Da skal du tvert imot huske på at du er kalt til å tilhøre et rike hvor Herren selv sier den som vil være den største der, skal være som den minste. Og den som er størst skal være alles tjener. Men hvor de som anser seg selv som de første, og også vil andre skal se opp til dem slik, de skal bli de siste.

Ja, måtte vi aldri glemme at av alt det Kristus refset sine disipler for, var det ikke noe han advarte mot med så alvorlige ord som hovmodet. Dette advarte han dem mot ofte, og når han så det minste tegn til slikt.

Når de spurte hvem som var den største i himlenes rike, avbrøt han deres innbilninger med forskrekkelige ord. Han sa at de slett ikke skulle komme inn der, hvis de ikke omvendte seg, fikk et nytt sinn og ble som barn igjen.

Når disiplene en annen gang frydet seg over sin makt til å drive ut djevler, sa straks Herren: «Gled dere ikke over at åndene er lydige mot dere. Men gled dere over at navnet deres er innskrevet i himmelen».

Så avgjørende er dette punktet, og så farlig denne fryden over det som fremhever noe hos oss selv. Men at våre navn av bare nåde er innskrevet i himmelen, dette er noe som er felles for alle svake nådebarn, det skal vi få fryde oss over.

Peter sa: «Selv om alle kommer til å ta anstøt på grunn av deg, skal aldri jeg ta anstøt». Men straks fikk Satan lov å sikte ham som hvete. Senere skrev den samme Peter: «La dere ydmyke under Guds mektige hånd. For Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir han nåde».

Så ser du kanskje andre som også vil være kristne, som kan oppføre seg inderlig vennlig blant fremmede, men som er rene tyranner i hjemmet sitt, kranglete og harde mot sine nærmeste. Da skal tvert imot du huske på ditt kall til å følge etter ham som ikke knurret eller klaget, men var «saktmodig og ydmyk av hjertet».

Øv deg alvorlig i en hjertets barmhjertighet, mildhet og saktmodighet. Så ikke kjødet får beholde sin frihet. Kan du så ikke hindre ethvert utbrudd av et hissig sinn, må du likevel skille deg fra de ugudelige ved at du da erkjenner din feil. At du er åpen for godt vennskap, og ikke «lar solen gå ned over din vrede».

Selv om du virkelig har vanskelige medmennesker, så husk at det nettopp er ditt kall som kristen å overvinne det onde med det gode, og å «vaske føttene deres» – slik apostelen framholder her: «så dere bærer over med hverandre i kjærlighet».

Vår lærefader Luther skriver: «Om din ektefelle, din tjener, dine nærmeste også virkelig har en forargelig feil, så unnskyld dem – og bruk du all din store nåde til å tjene dem så de kan omvende seg. Husk at du er kalt til å bære din nestes byrder. Ikke minst fordi du også ganske sikkert har noen feil som også andre må tolerere hos deg».

Ja, det er dette vi er kalt til. Og på denne måten skal vi i alle mulige situasjoner huske på vårt høye og herlige kall som kristne og Guds barn. Og så vandre slik som verdig er i dette kallet. Gud gi oss alle stadig mer nåde i dette!